

Старійшина Бредлі Д. Фостер
Сімдесятник

Мама сказала мені

Можливо, ми так однаково сприймаємо материнську любов через те, що вона є уособленням Спасителевої любові.

Господь поклав на батьків першочергову відповідальність за духовне виховання своїх дітей.

Іноді ця відповідальність лягає на плечі одного з батьків. Моя мати була відносно молодою, коли помер мій батько, і залишив її саму з чотирма дітьми. Однак вона долала це випробування з вірою та сміливістю, обіцяючи нам, що якщо ми залишимося на шляху істини, то кінець буде кращим за початок. Як і діти відважних матерів у Книзі Мормона, ми не сумнівалися, що наша мати знала це (див. Алма 56:48). Брати і сестри, я з власного досвіду знаю про великий вплив матерів.

Мій хороший друг Дон Пірсон розповів історію, яка ілюструє силу цього впливу. Одного вечора його чотирирічний син попросив почитати перед сном казочку. Хлопчик вибрав свою улюблену книгу: *Подорож Педді Порка на повітряній кулі*. В ній ішлося про сім'ю, яка жила на морських островах і подорожувала з острова на острів на повітряній кулі. То була історія в малюнках. Слів у ній не було, тож брат Пірсон сам придумував слова.

“Педді зараз летить на повітряній кулі. Він приземляється на острів. Він перекидає через край мотузку”.

Ерік зупиняє його. “Тату, то не мотузка,—каже він.—То канат”.

Брат Пірсон поглянув на Еріка, потім знову на малюнок і продовжив розповідати історію: “Педді виліз з кулі й спускається по дереву. О ні! Він зачепився своїм пальтом за гілку!”

Ерік знову зупиняє його. “Тату, у нього не пальто, а куртка”.

Це трохи бентежить брата Пірсона. “Еріку,— каже він.—У цій книзі немає слів, лише малюнки. Чому ти такий впевнений, що то куртка”.

Ерік відповідає: “Тому що мама сказала мені”.

Його батько закриває книгу і знову каже: “Еріку, за ким, як ти думаєш, залишається останнє слово і хто головний у цьому домі?”

Цього разу Ерік ретельно обдумує свою відповідь: “Ти, тату”.

Брат Пірсон широко усміхається своєму синові. Яка взірцева відповідь! “Звідки ти про це дізнався?”

Ерік швидко відповідає: “Мені мама сказала”.

Як казав президент Джеймс Е. Фауст: “В усьому світі немає більшого блага за материнство. Вплив матері на життя її дітей неможливо переоцінити” (“Батьки, матері, шлюб”, *Ліягона*, 2004, с. 3).

Можна сказати, що, за Божественним задумом, виховання—це частина духовного спадку, даного жінкам. Я помічав це у своїх дочках і зараз я помічаю у своїх онучках. Навіть ще до того, як вони починають ходити, їм хочеться носити своїх лялькових немовлят і дбати про них.

Я займався фермерством і сам спостерігав, як природне піклування матері виявляється навіть у тварин. Кожної весни ми переганяємо стадо корів з телятами до Снейк-Рівер у шт. Айдахо, де вони випасаються біля підніжжя гір приблизно місяць. Потім ми їх зганяємо в стадо і жене-мо дорогою до загону. Там ми їх вантажимо у вантажівки, щоб перевезти на літні пасовиська в шт. Монтана.

Одного дуже спекотного весняного дня я допомагав зганяти стадо, йдучи в самому кінці, поки воно

просувалося курною дорогою до загону. Мені доручили зганяти всіх телят, які відбивалися. Тварини рухалися повільно, і в мене був час на роздуми.

Оскільки було спекотно, телята постійно відбігали до дерев, шукаючи затінку. Я думав про молодих людей у Церкві, які часом відходили від прямої та вузької путі. Я також думав про тих, які відійшли від Церкви або про тих, які вважали, що Церква пішла з їхнього серця, хоча саме вони відволіклися на щось інше. Я також подумав собі, що відволікати може не лише зло—часом це просто пошуки тіні.

Уже кілька годин я збирав телят, які постійно відбивалися від стада. По обличчю струменів піт, і я закричав у розпачі до телят: “Просто йдіть за своїми матерями! Вони знають, куди йти! Вони вже ходили цією дорогою

раніше!” Їхні матері знали, що хоча зараз вони потерпають від спеки й куряви, кінець дороги буде кращим за її початок.

Як тільки ми загнали стадо до загону, то помітили, що три корови занепокоєно ходять біля воріт. Вони не могли знайти своїх телят і, як здавалося, відчували, що ті десь відстали по дорозі. Один з ковбоїв запитав мене, що ж робити. Я відповів: “Можу присягнути, що знаю, де ті телята. Десь за чверть милі (400 м) звідси є невеличкий гайок. Упевнений, що ми їх там знайдемо”.

Можете не сумніватися, що, як я і підозрював, ми знайшли там загублених телят, які дрімали у затінку. Побачивши нас, вони злякалися й не хотіли йти. Вони були перелякані, бо ми *не* були їхніми матерями! Чим більше ми докладали зусиль, щоб погнати їх до загону, тим більше вони упиралися. Зрештою я сказав ковбоєм: “Вибачте. Я знаю кращий спосіб. Поїдьмо назад до загону, візьмімо їхніх матерів, і телята самі підуть за ними”. Я був правий. Корови точно знали, куди йти, щоб знайти своїх телят, і, як я й сподівався, вони й привели їх назад до загону.

Брати і сестри, у світі, де кожному дано свободу волі, дехто з наших близьких може на деякий час збитися з дороги. Але ми не можемо здаватися. Ми завжди повинні повертатися за ними, завжди докласти зусилля. Наш пророк, Президент Томас С. Монсон, звернувся до нас із проханням йти і спасати близьких нам людей, які заблукали (див., наприклад, “Сійте у призначеному вам місці”, *Ліягона*, трав. 2003, сс. 54–57). За підтримки провідників священства батьки повинні постійно повертатися й знаходити своїх заблукалих дітей, запевняючи, що в “домі”—в сім’ї та Церкві—завжди

Можливо, ми так однаково сприймаємо мамину любов через те, що вона є уособленням Спасителевої любові. Як сказав Президент Джозеф Ф. Сміт: “Любов справжньої матері більше наближається до любові Бога, ніж будь-який інший вид любові” (“The Love of Mother,” *Improvement Era*, Jan 1910, 278).

Як і в усьому, Спаситель показав досконалий взірець любові, з якою Він ставився до Своєї земної матері. В останні, вирішальні миті Свого земного життя—після болю, знесеного в Гефсиманії, глузувань, тернового вінка, важкого хреста, до якого Він був жорстко прибитий цвяхами—Ісус поглянув вниз з хреста, побачив Свою матір, Марію, яка прийшла щоб бути зі своїм Сином, і Його останній вияв любові перед смертю полягав у тому, що Він попіклувався про неї, звертаючись до свого учня: “Оце мати твоя!” І з того часу цей учень забрав її до себе. Як описано в Писаннях, після цього Ісус знав, що “вже все довершилось”, Він схилив голову і помер (див. Іван 19:27–28, 30).

Сьогодні я свідчу вам, що Ісус Христос—це дійсно Спаситель і Випкупитель світу. Це—Його Церква, Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Наш Небесний Батько хоче, щоб усі Його діти повернулися до Нього. Я знаю це незаперечно, бо Святий Дух свідчить про це моему серцю. Я не завжди знав про це—у молодості я мав покладатися на свідчення батьків. Мама запевняла мене, що якщо я залишатимуся на дорозі до істини, то навіть коли буде спекотно і стоятиме курява, навіть коли буде щось відволікати мене, кінець буде кращим за початок. Я буду вічно вдячний за те, що мама сказала мені про це. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

чекають на їхнє повернення. Ми не знаємо, коли відбудуться зміни у серці. Ми не знаємо, коли душа стомиться чи світ її виснажить. Коли таке... трапиться, тоді діти, мабуть, у першу чергу звернуться до Матері з тими почуттями, які описано у вірші Елізабет Ейкерс Аллен:

*Назад, повернися назад,
невпинний припливе літ,
Я такий стомлений від праці
та сліз...*

*Я стомлений від порожнечі,
вulgарності, нечестя,
Мамо, о мамо, моє серце лине
до тебе!..*

*Минали дні, спливали роки
й ніколи-ніколи,
Не відчувало моє серце тієї
маминої любові.*

*Ніхто, як вона, не стišив мій
біль,
Яким світ пронизав мою душу
й розум наскрізь.
Втома тихенько лягає на
мої повіки,
Заколиши мене, мамо, я відчуваю
твої обійми.*

(“Rock Me to Sleep,” in *The Family Library of Poetry and Song*, ed. William Cullen Bryant [1870], 190–191; пунктуацію узгоджено із сучасними правилами).